

ра и се затече към големата порта, последва го втори, трети и в късо време пред портата се събраха много ратаи.

— Дригоманина пристига! — възвести невръжстното турче на Исмаил бег.

— Разворете портите! — повеле бега.

До като портите се разворят, притропа коня на Горан Горнака. Той отседна скръдено от коня и се отправи към Исмаил бег.

Бегът и Горнака се прегърнаха като братя.

Исмаил бег като турчин почиташе труда, ала сам не би хванал орало и мотика. Затуй пък колкото му се виждаше усилената работата на земята — толкова повече почиташе хората на труда. Между многото племена, които познаваше Исмаил бег — българина го пленеше с трудолюбието си. Той не можеше да нахвали ранобудността на българина, кога ще отива на полска работа: харесваше му неговата неопределеност в хрзната и готовността му да легне за сжн, дето намери, без да дири удобства. Не веднаж той е виждал как жетварките за да не бият сутрин джлжг път до нивята — надвечер, там дето са женали — лягат да спят. Ще поучукат буците в нивата, ще си постелят по малко тросак, набран по синори, ще си турят за възглавка по една буца пржст и тжй ще спят, както турчина спи на мекия си дюшек.

А пък за честност — Исмаил бег би си дал живота за българската честност.

— Казана дума — хвжрлен камак! — повтаряше често той българската поговорка.

Толкова години с Горан Горнака работа вжршат — ни еднаж спор между тех за нещо не ставаше. А пък кога доде да се пази чуждото — българина го пази като своето.

И спомняйки си как преди няколко години, когато ратаите на сжседа му Ибраим Бей искаха да навлезат да пожжнат едно парче от крайната нива — Горан Горнака вдигна пушка да стреля като че своето пази, — продума: харен е Горан Горнака.

Тази случка бе поразила Исмаил Бег и той обикна българите и призна българина за първи работник в света.